

Klokken er åtte og norgesnyhetene forteller om likskuet til Michael Jackson, Michael Jackson er død, men du lever. Du ligger ovenpå og sover, de våte klærne som du tok av deg i går, i én bevegelse, ligger på gulvet og skriker om nakenhet. Fluene summer i vinduskarmene og lyset lager prikker på veggen gjennom blondgardinene, prøver å lirke deg ut av søvnen, varsomt, og trappa den knirket da jeg snek meg ned tidligere, men du, du sover tungt. Den ene hånda under kinnet, ansiktet forvrent, som i en drøm eller annen verden, leppa åpen og skjev. Føttene stikkende ut under dyna i den andre enden, kalde og hvitlige. Av og til flykter en av fluene med ville, akrobatiske vingeslag bort fra vinduet og setter seg på ryggen din, smaker på, før den summer noen runder rundt hodet ditt, og du våkner ikke, du slår ikke etter den, du sover, hva drømmer du mon tro, du som ikke våkner.

Radiostemmen sørger, sakte kommer ordene, tillagt tonefall, passende for anledningen, han er død, han er død, fansen mobiliserer, men du lever, du bare sover, og når jeg om litt klatrer opp for å hente klærne dine, vil ta dem ut for å lufte dem, vil jeg stikke deg i sida, eller hoppe på deg, eller hviske deg en hemmelighet, og du vil våkne, vri deg, myse mot det sterke morgenlyset og kjenne hvordan det er altfor tidlig for dette, kanskje være gretten og snurt fordi drømmen var så fin, men jeg vil kysse deg fort og hardt, tross den stramme morgenånden, og bare være glad for at du lever. Nå kommer jeg.